

UJ CIMBORA

Az Uj Cimhora Családszövetség képes gyermeklapja

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR

SZERKESZTI ES KIADJA:

F. LÁSZLÓ MARCELLA

Tücsök uraságnak lám mily kedve járja,
Nincs más gond eszébe, csak muzsikája.
Cserebogár hozzá beállott szolgának,

Hűségesen is néz utána dolgának.
Gazdája csizmáját keféli, fényezi,
Ugy látszik a sorát ő is vigan éli.

APRÓSÁGOK — TÁRKASÁGOK

TOBORZÓ.

Hogy az Uj Cimborát igazán szerelik és hozzá hűséggel ragaszkodnak, azzal mutadják meg kis cimboráink, hogy fáradhatatlanul toboroznak. Eddig Hajós Pista toborozta a legtöbb új kis cimborát, — de amint alant látszik mindig vannak újabbak is. Az elmúlt héten toborozták: Fodor Ilonka Satu-Mare Felker Margitot, Hajós Pista Oradea Barna Bandit, Weisz Ely Satu-Mare Weisz Ibit Satu-Mare.

ELEK NAGYAPÓ EMLÉKSORAIBÓL.

Nézd a hangyát mily szorgalmas parancs nélkül dolgozik Reggel kezdi, este végzi, sohasem unalkozik. S rendes az ő munkája: járj tanulni hozzája.

A SATUMAREI KIS CIMBORÁK NAGY NYÁRI MESEMONDÓ DÉLUTANJA

A nyár derekán nagy mesemondó délutánt rendez az Uj Cimborá a satumarei összes kis cimborák bevonásával. Minden kis cimborára szép kis szerepet fog majd kapni.

Többen kérdezték tőlünk kis cimboráink, sőt lapunk jóbarátai közül is, hogy megjelenik-e a nyári hónapokban is az Uj Cimborá? Ezeknek üzenjük, hogy igenis megjelenik minden szám. Tekintettel azonban arra, hogy nagyon sokan nyaralni mennek, hogy az újságot ne nélkülözzék, nyári számokat hozunk, vagyis egybefűzve fognak megjelenni a júliusi számok, ugyszintén az augusztusi számok. Még így érdekesebb lesz, mert legalább nem kell annyit várni a folytatásos közleményekre. Különben júliusban új folytatásos regény jön, ezenkívül egy pompás és kacagtató humoros közlemény Perugiról, a braziliai kigyóvadászról.

Antofogaste chilei várost többszáz mérgező pók lepte el. Husz embert a pókok megmártak és mérgezési tünetek között kórházba kellett szállítani. A lakosságot páni félelem fogta el, mert ilyen pókokat eddig még nem ismertek. Az orvosok nem tudják, hogy miként kezeljék a pókmarásban megbetegedett embereket.

JÓ FEJE AZ ANDRIS FEJE?

Mikor eljött a sárguló szeptember, Miska bácsi is kézenfogta Andris fiút és vitte beiratni az iskolába.

— Be szeretném iratni a fiamat — mondta illendő köszöntés után.

A tanító éppen csak szórakozottságból kérdezte meg:

— Aztán jó feje van a gyerekeknek?

Miska bácsi sodort egyet a bajuszán:

— Hogy jó-e? Itélje meg a tanító ur. Az idén már háromszor esett le a vackorfáról, még sem szakadt be a feje.

A KIADÓHIVATAL POSTAJA.

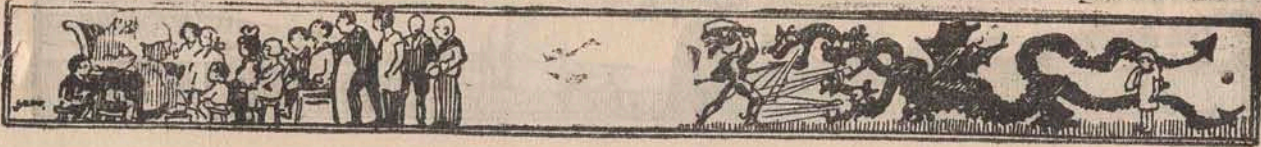
Az elmúlt héten a következők előfizetését nyugtázzuk köszönettel: Bogdan Magda, Loco 17; Groszmann Ibolya, Loco 34; Kiss Béla, Loco 17, Ifj. Takács Albert, Zalau 100, Friedman Ági, Loco 20; Boros Jenőke, Sft.-Gheorghe 100; Lórencz Pál, Loco 50; Dávid Anna, Brasov 150; Adler József, Loco 10; Glük András, Valea lui Mihai 30; Felker Margit, Loco 17; Szakál Ferenc, Loco 34; Wohl Ági, Loco 17; Zsigray Jolánka, Loco 50; Bódi Sanyi és Tibi, Loco 25; Weisz Evi, Loco 17; Erdélyi J., Loco 17; Antal Gyula, Cluj 100; Frankó Sándor, Sighet 50; Mózes István, Sighet 50; dr. Mártha József, Loco 45; Juhász Gyöngyi 15 P.

Kérjük hátralékos előfizetőinket, hogy elmaradt előfizetéseiket mielőbb küldjék el. Az előfizetők pontosságától függ az Uj Cimborá zavartalan megjelenése. A nyaralás, vagy fürdőre menés előtt kérjük egyenlítőse ki mindenki a hátralékát.

Vizsgai jutalmazásra keresve sem lehet pompásabb könyvet találni dr. Diénes Jenő Magduska meséskönyvének, amelyben Jankó és Bicsu meséjén kívül még 17 hosszabb rövidebb mese található. Szébbnél szébb képek, kemény kötés és erős vászon sarkok teszik szemre is tetszetőssé ezt a könyvet, melynek ára helyben 40 Lei, vidékre 40 lei és 8 lei portó. Megrendelhető az Uj Cimborá kiadóhivatalában.

Gyepen mentem, gyepen jöttem, gyémánt gyűrűm elvesztettem hold meglátta, nap felvette. Ejnye, ejnye hová tette? Mi az?

JÓ REGGELT PANNIKA!

Jó reggelt Pannika! Nyisd ki a fülecskéd
Mondanék egy szépet:
Egy aranyos tündér járt a minap nálunk,
S látta a fényképed.

„Ejnye de szép kislány! Szép Tündérországha
Beillene bátran...“
„Be bizony, be bizony a legeslegszebbnek!“
Mondtuk rá mindnyájan.

„Nem mennék én oda, akárhogy hívnanak
Apa, anya nélkül,
Ha csillagos hintón jönnének is értem
Rózsák szigetéről.

Válasszák meg anyát tündérkirálynénak,
Apát meg királynak,
Azután örömet elmegyek majd én is
Tündérkirálynának.“

Pósa Lajos.

Jankó és Bizsu

Láttad e Magduskám tegnap, hogyan ment haza Bizsu? Megszégyenülten a kerítés mellett meglapulva s még kis rövidre vágott farkát is behúzta lábai közé.

Ugy történt, hogy Bizsu mindig vigam ugatta körül Jankót, a szikvizhordó szürke szamarat, míg Jankó lassu lépésekkel húzta a terhes szekeret, amelyen nehéz szikvizes üvegek voltak felrakva. Persze könnyű volt a Bizsu dolga. Ő otthon is mindig csak ugrált, esaholt, szaglászott, hogy hol kap valami jó falatot, ízes hulladékot, de komoly munkát sohasem végzett, ahogy nem is végezhet egy kis fekete-foltos fehér foxi kutya, amilyen Bizsu volt. Jankónak pedig nem jutott egyéb, csak a komoly munka, s ha ezt elvégezte, akkor kapott szénahulladékot, ami a lovaknak már nem kellett. Jankó kora reggeltől késő délutánig hordta szét a szikvizet, ami bizony nehéz munka volt. Így teltek a napok egymásután, Jankónak kemény, nehéz munkával, Bizsunak könnyű ugrálással, ugatással.

Tegnap végre meguntta Jankó, hogy Bizsu folyton ugasson, ugráljon, s mert épp tegnap volt az a nap, amikor a szamarak is szóhoz jutottak, így szólt Bizsuhoz:

— Te hamis kis Buzsu, mért ugatsz reám mindig, ha én nehéz dolgomat végzem?

— Mert — szólt Bizsu — azt a néhány üveget s azt a könnyű szikvizes szekeret olyan lassan viszed, mintha az volna legnehezebb a vi-

lagon. Pedig nem nehéz. Látom, hogy a szikvizes üvegeket gyermekek rakják szekérre, a gyermekek pedig gyengék, mert félnek tőlem. A szekér sem nehéz. látom minden nap, hogy a kerekkeit zsiros kenőccsel kenik meg, amitől az jól forog a tengelyen. De te rest vagy, nem is tudnál olyan függén futni, ugrálni, mint én.

— Nem úgy van az Bizsu, — szólt Jankó, — a vízzel telt üvegek egyenként nem nehezek, de együtt bizony sokat nyomnak, ha néhány százat a szekérre raknak. Egyenként a gyermekek is elbírják, de együtt meg sem tudnák mozdítani, amit utánam raknak a szekérre, pedig azok a gyermekek erősebbek, mint te s csak azért félnek tőled, mert te elszakítod a ruhájukat, ha fogaidal belekapaszzkodol. A szekeret pedig azért kenik meg mindennap, hogy a nehéz sulyu szekeret könnyebben vihessem.

— Nem igaz Jenkó, te csak azért mondd, hogy a lassúsággoddal a restségedet szégyenled. De lehet, hogy hiszed is, amit mondasz, mert hát te született szamar vagy s nem tudod, mit beszélsz.

— Igen Bizsu, én született szamar vagyok, de okos szamar, aki tudom a kötelességemet, aki fel tudom fogni, hogy ha lassan, nyugodtan végzem, a dolgomat el tudom mind végezni s megérdemlem gazdántól a jó meleg istállóban a lakást s munkám után, éhesen a jó szénahulladékot, a mély kútból kimert vizet, ha szomjas vagyok és néha egy-egy kevés zabot, ha hangos já-já kiáltással valami ingyenszagra vá-

gyom. Én ha számár vagyok is, okos számár vagyok, de te számár kutya vagy.

— Ne beszélj Jankó, fogadjunk, hogy én is elbirom a te megrakott szekeredet!

— Áll a fogadás Bizsu!

Azzal szépen levetkezett a hámból. Bizsu ugrált örömeiben, hogy most már be is bizonyíthatja amit mondott s oda állott a hámbhoz. Először a zabolát vette a szájába, úgy, mint Jankó szokta. Aztán ide-oda mozgott, hogy a hámra essen, majd aggodalmasan körülnézett, hogy bizony a hámba ő igen kicsiny állat. De megembérelte magát s szájában a zablával elkezdte rángatni a hámot, hátha megindíthatná a szekeret. Pedig még a hámot sem tudta elmozdítani. Közben az utcán járó-kelő emberek,

bák, a padlás ablakán kibujtak a cicák, a pincébeli ablakon kinézett egy huncut egérke s mind, mind azt nézték, hogy vajjon hogyan bírja el Bizsu a szikvizzel megrakott, nehéz szekeret.

Megjött a kedve Jankónak is. Hangosan kiabálta a számárnyelv legszebb szavát: iá, iá, iá és folyton vígan ugrált s egyszerre rugott hátra két hátulsó lábával. Végre egy tapasztalt vén kutya szólalt meg:

— Bizsu, te ugyan felsültél! Látod meg se tudod mozdítani még a hámot sem, nemhogy a szekeret lennél képes húzni. Takarodj onnan, ne rontsd a kutyák becsületét.

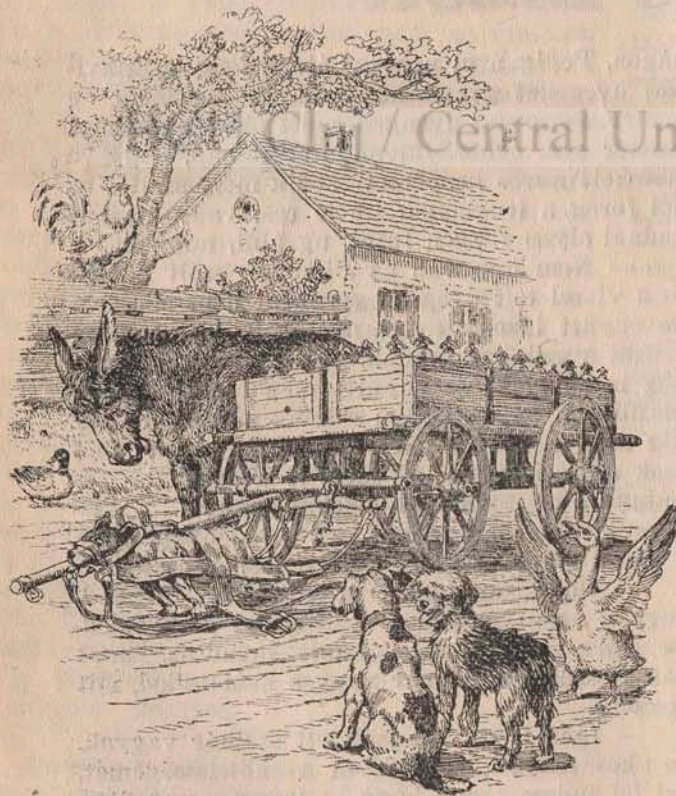
Bizsu megszegyenülve, rövidre vágott kis farkát behuzta lábai közé, fülét leeresztve szaladt haza, nem nézett se jobbra, se balra, nem ugatott, nem gunyolódott senkivel, örült, hogy minél hamarabb elbujhatik azoknak a szemek elől, akik látták az ő esufos felsülését.

A nagy publikum pedig szét oszlott.

A kakas és tyúk hazavitték a csirkéket, a cicák a kölykét, a libák a rucákat és mind azt tárgyalták, hogy nem Bizsunak, hanem Jankónak volt igaza.

Tg.-Sácüese.

Ihásfalvi Diénes Jenő.

Bizony Bizsu esufosan felsült, mert még meg sem tudta mozdítani a szekeret.

állatok mind megálltak, nézték a nagyszerű versenyt. Kiültek az utca kutyái, a baromfiudvarról kigyűltek a csirkék, tyúkok, kakasok, li-

Kertészkedő kis cimborák. Akik tavaly kaptak törökszekfű, meg harangvirág magvakat, azok most gyönyörködve nézegetik kinyílt virágaikat. Ezek ugyanis a nefelejtszel együtt kétynári növények. Vagyis első esztendőben elvetik és csak a következő évben nyílnak és hoznak magot. Azért, akik mostalán ilyen magvakat is kaptak és az idén hiába várják, hogy nyíljanak, azért el ne busulják magukat, csak gondozzák továbbra virágaikat, mert jövőre nyílni fognak. A törökszekfű, harangvirág, amint elhullatták virágaikat, nem sokára utána magot is érlelnek. A harangvirág magva fényes fekete, gömbölyű, olyan mint egy kis bolha, a törökszekfű lapos kerek tompafekete színű. Azeknek, akiknek az előfizetésük rendben van, június hó folyamán megkezdjük a nefelejtszel magvak szétküldését.

Figyeljétek a szikfű, meg a hársfa virágzását majd. A hársfa is, a szikfű is kitűnő gyógyteák, gyűjteni kell a virágaikat télire. Ezeket szellős, pormentes helyen, nem a napon kell szárítani.

MADÁRTÁRSÁK, HÜ CIMBORÁK.

Hangos a táj. Erdőn, mezőn
Végigseng a madárenék.
Rigó zenész fuvolázik,
Vig tanya lett minden fészék.

Szécincike, a szemes rendőr,
Fa s bokornak éber őre.
Kifürkészi, hol a rabló?
A sok kukac fél is tőle.

Mert ökelme nem ért tréfát,
A zsákmánya menthetetlen.
A pondrót, ha nyakon csipi,
A begyébe küldi menten.

Szorgalmas ám a harkály is,
Éles csőre vág, kopácsol.
Irtja a sok káros hernyót
A fa kérgén, amint ácsol.

És a villámroptü fecskék,
Üldözői a sok légynek
Szunyog-rovarpusztítással
Bizony mesés kincset érnek.

Hát a kakuk! Ő is hasznos!
Gond nélkül él, mint a gyerek.
S munkahelyén kakukszótól
Visszhangzik az erdő s berek...

A dus, termő kikeletre
Áldást hoznak e madarak...
Munkájukkal segítenek,
Énekükkel vidítanak.

Madártársak, hü cimborák
Nálunk legyen a tanyátok!
Ugy hívogat házunk tája...
Jó lesz itten... meglátjátok!

Dezső bácsi.

Éjjel az őserdőben

Elbeszéli egy Délázsiaiában élő magyar testvérünk.

(Folytatás.)

— A bal felsőkarja van eltörve. Az egész nem veszélyes, ha az ember egy modern kórházban van. De itt az őserdő mélyén nem tudunk vele semmit kezdeni. Keress jó vékony indaszálakat, hogy a sérült kart összekötözhessem, addig én ha lehet megállapítom, hogy mi okozza a lázt, mert magas láza van. Ha a karja okozza a lázt, akkor semmi baja sem lesz, de ha napszúrást kapott a fán, akkor nem hiszem, hogy kiheveri. Minden esetre adok neki egy kámforos injekciót.

És mialatt a hindu az indák után nézett, Hong egy dobozból fehér gézek közül egy fecskendőt és injekciós tűket szedett ki. A fecskendőt megtöltötte kámforos olajjal, a tűt az öngyújtó lángjánál megtűzesítette és felvágta a sebesültnek a combján a nadrágot, étherrel lemosta egy kis helyen a combot, beleszurta a tűt és szép lassan befecskendezte az egész fecskendő tartalmát. Amint ezzel elkészült, már jött is vissza a hindu finom kötélszerű

indákkal. Hong vágott szép egyenes botokat és a sebesültnek a karjai közé illesztve az indával átkötötte azokat. Mikor ezzel kész volt, kijelentette:

Na most megpróbáljuk felébreszteni.

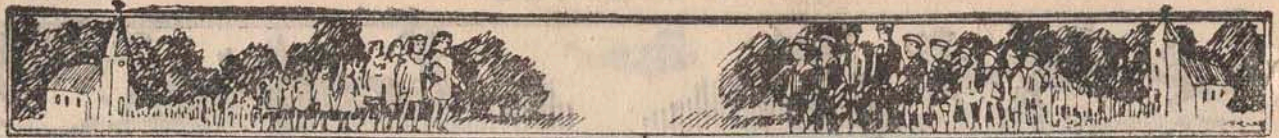
Egy kicsiny üvegecskét tartott a sebesült orra alá és pár pillanat múlva a sebesült felnyitotta a szeméit, de csak pár pillanatra és újra elveszítette az eszméletét. Hong megcsóválta a fejét és aggódva jegyezte meg:

— Attól félek, hogy belső sérülése is van, sajnos, nem vagyok orvos és nem tudok másképp rajta segíteni, még ha orvos lenne itt, az sem tudna semmit csinálni. Az a feladatunk, hogy minél előbb kivigyük az erdőből.

Majd kevés gondolkodás után oda fordult Iránihoz:

— Van itt falu a környéken?

— Három óra járásnyira van egy falu, felelte a hindu, de a lakói moi-ok, akik félnek a fehér embertől.

— Nem baj, azonnal elindulsz és hozol egy csomó moi-t magaddal, magyarul meg nekik, hogy csupán az első annamita faluig kell vinni Mr. Barreaut, ahonnan majd már az annamiták fogják tovább vinni.

— De te Hong, addig míg én vissza jövök, nem maradhatsz itt egyedül az erdő mélyén.

— Velem ne törődj és indulj minél előbb. Még mielőtt besetédedik, fedél alá kell érnünk a beteggel.

— Hong, nem maradhatsz itt, mert előfordulhat az is, hogy nem tudunk ide vissza találni, valami olyan helyre kell vinnünk a barátodat, amit könnyű lesz megtalálni. A moi-ok fala nem lehet ide messze és nyugatra menve legalább egy óra múlva ott lehetünk.

Hong belátta, hogy a hindunak igaza van és beleegyezve bólintott. Hamarosan készítették ágakból és indákból hordágyat és a beteget ráfektetve elindultak. Elöl Hong, a puskája a beteg mellé volt a hordágyra fektetve. Csak nagy nehezen tudtak előre haladni a sűrűségben és a meleg mindég tűrhetetlenebb lett. De egy félórai megfeszített menetelés után pihenő nélkül elérték a falat. Itt Iráni anélkül, hogy megpihent volna, nekivágott ismét az őserdőnek észak felé és hamarosan eltűnt Hong szemei előtt, Hong banánlevelekből egy hatalmas napernyőt készített, hogy megvédje a sebesültet a nap forró sugarai ellen, majd mikor ezzel készen volt, ismét megvizsgálta a sebesültet és úgy találta, hogy a kinin és az injekció használt a betegnek. A homloka nem volt olyan tüzes, az érverése rendesebb volt. Ami aggasztotta Hongot, ez a sebesült lélegzetvétele volt. Akadozva szedte a levegőt. Hong többször aggódva nézte az óráját. Kiszámította, hogy a hindunak legkésőbb három órára vissza kell jönni a moi-okkal. Az idő nehezen mulott, még csak két óra volt. A beteg látszólag most már egészen megnyugodott, csupán még egy jó pohár rizspálinkát öntött a sebesült barátja fogai közé, amitől egy kis színt kapott a sáppadt arcra. Így érkezett el 3 óra és Iránnak még semmi híre. Már kezdett aggódni, hogy valami baja történt, mikor fél négy tájban hangokat hallott a sűrűségből. Óvatosan nyult a puskája után, de a hindu hangja szól ki a bokrok mögül. (Folyt. köv.)

A varju-történet

Írta: Ifj. Kolozsváry József.

— Kár...! kár...! kár...! — hangzott minden oldalról a varjukárogás.

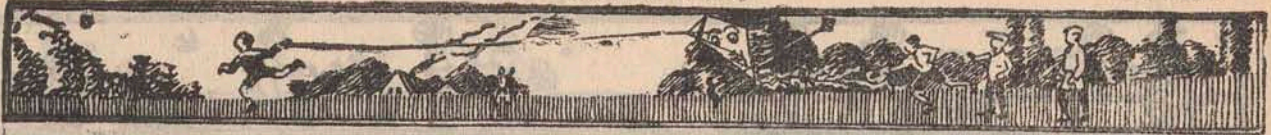
— Igazán kár! — kapott a varju szavába Fésüs Csabáné asszony, akinek csak az imént vitte el a varju legszebb kis csirkéjét, bár a kis 8 éves Fésüs gyerek kora reggel óta szakadatlanul kiabálta:

— Varju va, ve! Varju va, ve!

Igazán különös teremtmény is ez a fekete-szürkés színű varju. Figyeljete csak ide, gyermekek! Elmesélem most az egyik varjucsalád történetét.

A fent említett varjucsalád, egy hatalmas cserfa tetején épített magának előkelő varjucsaládhoz illő fészekházat. Széltől, vihartól, mindentől védve voltak, mert a cserfa hatalmas ágait még a leghatalmasabb szélrohamok sem tudták megmozdítani. HENCEGETT IS KÁKÁRIKÓ, a varjucsalád feje. Különösen a frakkos Szarka ur irigykedett rájuk ezért. Ha varju urat Kákárikónak hívták, a varjuné asszonyságot Kikirikónak.

Amíg ez a varjupár csak kettesben éldélt, könnyen ment a soruk, mert könnyűszerrel megszerezték a szükséges eleséget. Egyet fordult Kákárikó ur, felkapott egy kis csibét vagy rucát s mindjárt volt ám mit aprítania Kikirikó asszonyságnak a tejbe. De nem ment sokáig ilyen könnyen az élet. Egy szép napon előbujtak tojásaikból a kis varjucsemetek s most már lett ám dolga a varjupárnak, szakadatlanul hordaniok kellett az élelmet. Mit gondoltok, hét fióka tátingatta szájaeskáját ki a fészekből s csipogtak a közelgő apjuk vagy anyjuk felé. Mind a hét kis varjunak meg volt a neve. Az egyiket Kokonak, a másikat Mahukonak, a harmadikat Vakarcsnak, a negyediket Kikikónak, az ötödiket Mukurkunak, a hatodikat Rakikónak és a hetediket Rikikónak. Ugye, milyen szép nevük volt? De lett is dolga Kákárikó uramnak és Kikirikó asszonyságnak. Reggeltől estig szakadatlanul kellett hordaniok az élelmet, mert mi tőrés-tagadás, a hét varjufiókát jó étvágygal áldotta meg a jó Isten. Egyik-egyiknek meg

sem kottyant egy kis csibe. Ezért érthető volt Fésüs Csabánénak nagy haragja, amikor a varju uraság, vagy asszonyság hatalmas teli torokkal elkiáltotta magát: „Kár...! kár...! kár...!”, Kotló mama eléggé igyekezett befutni a tyukketrec alá, de az ügyetlen kis csibék ahelyett, hogy gyorsan utána szaladtak volna, szétszaladtak ki erre, ki meg arra s amíg Fésüsne vagy a kis Fésüs gyerek észrevették, már fel is repült egy kis csibével a kárttevő varju. Fésüsne már hiába sietett ki a házból, kezébe kapván a seprűt. A kis Fésüs is hiába parittyázott rá. Elmenekült zsákmányával.

— Ez már mégis csak sok — ette a méreg Fésüsne asszonyomat. Ezek a varjak csuffá tesznek, nem marad egy csirkém sem, mondta és hogy ha addig élek is, elpusztítom az egész varju nemzetséget.

A FALUBELI GYEREKEK VÁL- LALKOZNAK A KÁRTEVŐ VARJAK ELPUSZTÍTÁSÁRA.

Összegyűjtött a faluból vagy husz kisleányt s azt ígérte nekik, hogy ahány varju és szarka-tojást és fiókat visznek haza, annyi leit ad a gyermekeknek. A gyermekek örvendeztek s azonnal hozzá láttak a jónak ígérkező üzlet végrehajtásához. A legbátrabb a 12 éves Bihari Laji volt, aki átvette a parancsnokságot.

— Minden fészket meg fogunk nézni. A zsákmányt egyformán fogjuk felosztani.

Ez ellen némi kifogások hangzottak el, mert amint Szepesi is mondá:

— A kis másodosok pocok, még akkor sem érdemelnek annyit, mint amennyit a negyedikesek, ha netalán kapnak is annyit.

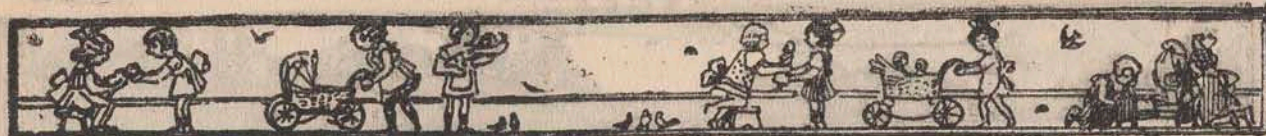
Végtére mégis megegyeztek. Utnak indultak s tizperc sem telt el, máris az erdőben voltak.

Az első fára a 8 éves kis Misi mászott fel, de alig hogy felkapaszkodott, kezét benyújtva a fészekbe, óriásit sikoltott, mert a régi fészekben egy jól megtermett mókus tanyázott s kisesi híjján a Misi fejére ugrott. Lett is riadalom! A macskánál gyorsabban kuszott le a fáról. A többiek pedig messzire elszaladtak. Ez az eset egy kissé bátortalanná tette a társaságot, de egymás kölcsönös biztatására csak megint bátorságra kaptak.

Amint aztán mendegéltek, a jószemű Tóth Attila csakhamar ismét megpillantott egy fát, rajta fészket, melyre a legelől haladó Vásárhelyi Csibi a legfürgőbb mozdulattal felment.

Mikor a fa megmozdult, nyomban elkezdett két szarka cseregni s ebből már előre tudták, hogy nem volt pusztai a mászkálás. A Csibi csakugyan hat darab szarkatojással szállott le, igaz, hogy amig leért, egyet eltört, amiért szidták is eleget a többiek. A megmaradt öt tojást a legkisebb fiu, Derüs Ádám kezében lévő kosárba helyezték. Ádámkának nem is volt más teendője, minthogy a leszedett tojásokat és fiókákat hordozza a fiuk után. Most már megjött a kedv és bátorság, de jóformán még ki sem örülhették magukat, az egyik bokorból kiugrott egy megijedt nyul, mire a társaság minden egyes tagjának ismét az inába szállott a bátorság. Képzelnéni kezdtek. Az egyik vaddisznónak, a másik farkasnak, rókának, míg egyik éppen oroslánnak látta a szegény jószándéku nyulat. Kezdek olyasféle indítványok is szárnyra kapni, hogy térjenek meg és menjenek haza, hiszen már ugy is kapnak öt leit s azzal elég cukrot tudnak venni. Ekkor a kosárhordó Ádám, megszegyenítve nagyobb társait, esküvel bizonyította, hogy a látott állat bizony csak egy nyul volt, ő látta, előtte futott el. Ez ismét megnyugtatta a társaságot, elvégre csak nem ijednek meg egy nyultól?

DAL IMA.

Ugy szálldos
A dalos
Erdőn ágról ágra,
Dalt rebeg
S ránevet
A nap fénysugára.

A sugár
Uj dalt vár
S ha megkapta, végre,
Ugy ragyog,
S a dalok
Fölszállnak az égre

Dal ima
Zengett itt ma;
Boldogan hallgatja
Fönn az Ur
S áldás hull
Dalosra és dalra!

Bodnár Irma.

A furfangos Jancsi és a békák

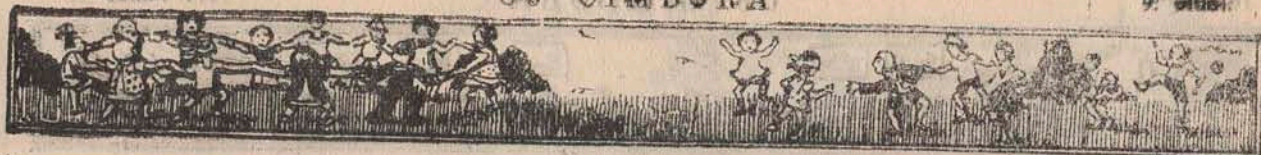
Hirből már ismeritek, Tudós Jancsi, milyen furfangos módon fogott ki a fősvény közjegyző bácsin kuglizás közben? Egy szombat délután ismét együtt volt a kuglizó társaság. A közjegyző panaszkodott, hogy a tekepálya mögötti tóban a békák nagyon elszaporodtak; délután éktelen lármát csapnak, brekegésükkel zavarják a szórakozó társaságot; talán legjobb lenne, ha a tó egész medrét kitöltenék földdel. — Ugyan mit is gondolsz, — szól közbe a községi bíró — hiszen oda kétezer szekér föld kellene, ez a munkálat rengeteg pénzbe kerülne, — honnan tudnók ezt az összeget előteremteni? . . . De hát mit tegyünk? mondá a közjegyző, — én tovább nem bírom ki a nagyítóka ju varangyos békák kuruttyolását; rendkívül idegesítenek. Bármit adnék annak jutalmul, aki báresak a kuglizásunk tartama alatt el tudná némitani a békákat... Ezt az alkalmat várta a furfangos Jancsi: a sarokból előállva kijelentette, hogy ő a kuglizás alatt elhallgattatja a békákat 10 koronáért; ma délután ugyan nem teheti meg, de majd a következő alkalommal megmutatja a tudományát, ugyanis erre elő kell készülnie.

— Áll a fogadás, kis öcsém — mondta a közjegyző: ha csakugyan elnémitod a békákat. Az egész községben hire ment a közjegyző és

Tudós Jancsi között kötött fogadásnak. Pünkösöd másodnapján már korán reggel kosár számra hordotta a tégladarabokat és köveket Jancsi az inasával Pupos Ferkóval és a tó mögötti sűrű bokrok közé rejtették el. Délután a szokottnál nagyobb társaság verődött össze a kuglizóban — kíváncsian várták, hogyan fog eldőlni a fogadás? Jancsi is elfoglalta a helyét. — Pupos Ferkó lehasalt a bokrok közé; Jancsi utasítása szerint: valahányszor csak egy béka vakkan-totta el magát, mindannyiszor egy nagy darab követ dobott a tó más-más irányában; a víz loecsanására a megriasztott békák elhallgattak, s elbujtak rejtekhelyeikre; s így a kuglizó társaság zavartalanul szórakozhatott egész délután. A kuglizás bevégezése után katonásan jelentkezett Tudós Jancsi a fogadási díj átvételéért. A közjegyző 10 koronát adott neki (számitsátok ki, hogy mennyi ennek az értéke Leibben, ha a régi világbeli 1 koronáért most 25 Leit adnának). Még egy darabig ottmaradt a vig társasággal, aztán hazament.

Erre vártak csak a többiek, vallatni kezdték Jancsit, míg az végtére elárulta a titkát. A kuglizó társaság alaposan kikacagta magát a Jancsi újabb furfangján.

Kovács Nándor bácsi.

FARKATLAN RÓKA.

Írta: Odobescu Sándor.

Volt egyszer, hol nem volt, — abban az időben, amikor a bolhakat is patkolták, mert na nem lett volna, az en meseni sem volna, — volt egyszer egy vadász, aki nagyokat és csodálatos dolgokat tudott mesélni. Olyanokat mondott, amilyenek, mióta a világ világ, az embernek meg az állatoknak sem jelentek meg és amikor ezeket mesélte, mindig szegény szolgáját hozta fel tanúnak, aki jambor és isteni ember volt. Ma így, holnap úgy volt, míg egyszer a szolga megelegette a hamis tanuság mesterséget. Kikerete a berét és eltökte szandeka volt, hogy bucsut mond gazdájának.

A vadász sokaig fagatta, hogy mondja meg váratlan elhatározásának okát és szeliden megkérdezte:

„Tán nem vagy megelégedve a fizetéseddel, vagy az étellemmel, amit kapsz a házámban?”

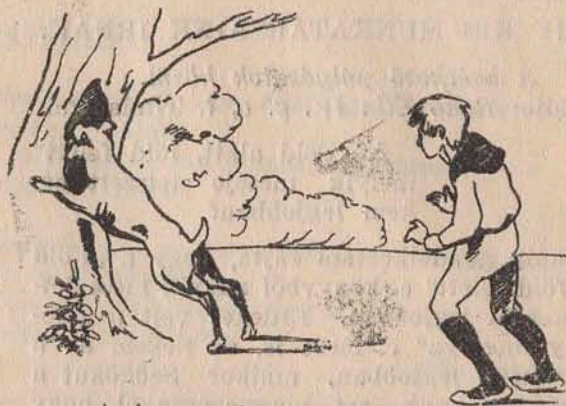
„Vélkezném, ha azt mondanám, gazd' uram” felelte a szolga. „Kegyelmed házában minden jó. De hogy őszintén megmondjam, furdal a lelkiismeret, azért a sok hamis tanuvallomásért, amiket naponként kicsikar belőlem, amikor elkezd mesélni — engedelemmel legyen mondva — a vadász hazugságokat. Nagy bűn az gazd' uram, hogy én olyan mélyen belesüllyedjek a pokol tüzébe. Engedje meg inkább, hogy elmenjek!”

Igy beszélt a szolga és gazdáját nehéz gondokba ejtette; a gazda nagyon jól tudta, hogy mit ér a háznál egy hűséges és igazlelkű szolga és mintán meghányta-vetette gondolatait, ekképen válaszolt:

— Ide hallgass fiam! Látom istenfelő ember vagy. Maradj nálam és segíts nekem, hogy megszabaduljak ettől az átkozott rossz szokástól. Egyezzünk meg. Légy te mindig a hátam mögött és amikor észreveszed, hogy a szám hazugságra fordul, hzd meg a kabátom ujját és én azonnal az igaz dologra fogok áttérni a beszédemmel.”

— Rendben van — felelte a szolga.

Néhány nap múlva több vadász gyült össze egy asztalnál. A mi vadászunk, szokása szerint, elkezdett mesélni, hogy ő egyszer olyan rókát látott, amelynek a farka semmivel sem volt

— Au! vau! kicsi gazdám, jól láttad te tegnap. Csakugyan vadméhek zümmögnek itt a vén körtefa odvában. No lássuk csak, adnak-e egy kis mézet ezek a vadméhek?

kavesebb öt ölnél. Miközben ezt teljes meggyőződéssel állította, úgy érezte, hogy a kabátját meghuzták. Erre visszaszivta, amit mondott, kijavítván úgy, hogy a vadászát hevében nem igen láthatta tisztán a dolgokat, de minden esetre két öl hosszú volt a róka farka.

Ujabb rángatást érzett. Most a róka farkát egy öl hosszúra rövidítette.

A harmadik ráncigálásra két singre eresztette. Végre meggondolta a dolgot és még lenyisszentett valamit a róka farkából:

— „Ha két sing nem is volt — mondá a vadász megizzadva — de becsületesemre állítom, hogy egy sing és valami volt.”

A szolga, aki magában hálát adott az Istennek, amikor hallotta, hogy a gazdája miként távolítja el magától a Sátán kísértéseit, úgy gondolta, hogy jó lesz, ha gazdáját teljes igazmondásra kényszeríti s ezért még egyszer megrángatta a kabátja ujját.

Erre már a vadász is elvesztette a türelmét s hátrafordulva dühösen ráordított a szolgájára:

— „Mi az! gazember, hát neked ennyi nem elég? Azt akarod, hogy a rókám fark nélkül maradjon!”

Románból fordította: Józsa János.

AHOGY KIS MUNKATÁRSAINK IRNAK.

A beérkező pályázatok közül.

Beküldte: *Radó Ella IV. g. o. t. Timisoara.*

A „Föld alatt, föld felett” melyik meséje tetszett neked legjobban?

Sokáig gondolkoztam rajta, hogy a „Föld alatt, föld felett” c. könyvből melyik mese tetszett neked legjobban. Érdekes volt a „Kő-asszony mosolya” c. mese is, de neked az a rész tetszett legjobban, amikor Szökőkut a cseppkőfiguráknak azt magyarázza el, hogy milyen is az élet a földfeletti világban. A cseppkőfigurák elégedetlenek a sorsukkal, hogy nekik a világteremtéskor nem jutott sem a madarak szárnyaiból, sem az emlősök lábaiból, sem a virágok színéből és illatából, nekik, amióta Isten a világot megalkotta, azóta mozdulatlanul mindig egy helyben kell lenniük. Ez nagy igazságtalanság, így gondolták a cseppkőfigurák. Ekkor Szökőkut megmagyarázza, hogy nincs okuk az elégedetlenségre, mert a jó Isten bölcs végzése öröklük sem fedkezett meg. Igaz a virágoknak illata van, az állatok szárnyon repülnek, vagy lábán járnak, az emberek okos, gondolkodó lények, mindent meg tudnak valósítani, amit csak kigondolnak, de igen rövid életűek, 70–80 vagy 100 évnél nem élnek tovább, viszont a cseppkőfigurák, a kövek, az ásványok, amelyek a föld kérgét alkotják, mindaddig élni fognak, míg a föld élni fog, százezer esztendeig, vagy éppen egy millió esztendeig. A cseppkőfigurák megértették Szökőkut szavait — megnyugodtak sorsukban és nem elégedetlenkedtek többé. Nekem ez a rész tetszett legjobban, mert ebből tanultam meg azt a nagy igazságot, hogy a jó Isten bölcsessége minden teremtményre egyformán kiterjed.

Nekem is van, neked is van, a kis kórónak is van. Mi az?

Beküldte: *Tereh Klárka, III. el. o. t.*

— Au! vau! kicsi gazdám meneküljünk! Jaj! jaj! jaj! máris csipnek, szurnak, marnak! Nem adják a mézet ingyen. Au! vau! jaj! jaj! jaj! meneküljünk!

GÁL LAJOSNÉ MEGFIGYELÉSEIBŐL

— Barátaink az állatok. —

Érdekes, hogy két állat mennyire megludja egymást szerepni. Egy anya bivaly annyira megkedvelte a melléje kötött fehér borjut, hogy soha egy pillanatra sem tudott nála nélkül meglenni. Pl. ha kiengedték legelni őket a kerítésbe s a bivaly legelés közben eltűnt a fák között, a bivaly azonnal kétségbeesett böggéssel indult keresésére és addig meg nem nyugodott, míg az idegen borju újra melléje nem sétált. Pedig nem is volt az ő fajtája és nem is volt az övé.

Hány anya a saját gyermekét is eldobja magától a pusztulásba.

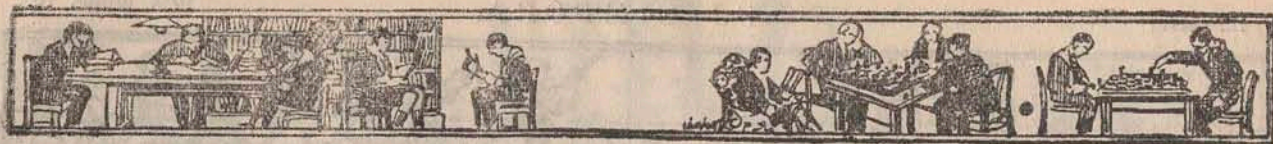
Nótás Zsuzska dalaiból.

KIS KERTEMBEN VIOLA ...

Zenétjét szerezte: *Delly Szabó Géza,*
szövegét írta: *László Marcella.*

Kis kertemben viola,
Babonás az illata,
Beleszáll a szívembe,
Sóhajtás lesz belőle.

Leszakítom violám,
Haragszik rám a rózsám,
Majd megbékül szaporán,
Vagy holnap, vagy azután.

SZERKESZTŐI ÜZENET

László Bözsi, Mercurea Ciuc. Nagy volt az örö-
möd, hogy egymás után hamarosan megint nyertél a
rejtvényfejtésért, azóta már meg is kaptad az aján-
dékot s azt írod, ezután még nagyobb buzgósággal
fogod fejtegetni a rejtvényeket. — **Séra Piroska, Sfl.
Gheorghe.** Te is közle vagy a rejtvényfejtés nyerte-
sei közt. A nyereiményt már el is küldtük. — **Szöke
István I. e. o. I., Odorheiu.** No ez pompás. Így össze-
kerültetek hárman. Te vagy a harmadik nyertes a
rejtvényfejtők között, akik közölesen nyertek. Az új
rejtvényed bekerül a döntőbe. — **Weiss Ely és Margó
Salu-Mare.** A te neved is bekerül most a toborzóba
a szerkesztő új kis cimboráért. A beküldött rejtvény-
fejtés jó, csak nem fejtettél meg minden rejtvényt.
— **Papp Ilyke, Salu-Mare.** Jobban vagy-e már kicsi
ily? Képzelm milyen nagy aggodalma volt édes jó
anyádnak miattad. — **Zsigray Jolánka, Salu-Mare.** Te
voltál a leghüségesebb barátinője Ilykének betegsége-
ben. Így is kell a jó kis cimboráknak, egymást
meglátogatni, főltéve, ha nem ragályos a betegség.
Az új cimborák nyári nagy mesemondódélutánján ti
is szerepelni fogtok. — **Rácz Sanyi, Arad.** Kérdezted,
hogyan az Uj Cimbora nyáron is megjelenik-e? Ol-
vasd el erre vonatkozó üzenetünket. — **S. Károlyné,
Zaláu.** Köszönöm szíves meghívását a nyárra vonat-
kozóan. Ha lehet júliusban a Székelyföldön szeret-
nék néhány hetet elföltetni. S hogy Zalaura marad-e
még néhány nap a nyárból — nem tudom. Hacsak
augusztusban nem. Tavaly nyáron akartunk Zalaura
nagyon szép programmal menni, de akkor elmaradt.
Szíves üdvözlétem. — **Weiss Bandika III. el. o. I.,
Salu-Mare.** No, Bandika, örülsz, hogy te is nyertél
a rejtvényfejtésért? Az új cimborák nyári nagy mesem-
mondó délutánjára te is kapsz majd egy szép kis
szerepet. — **Sándor Géza, Brasov.** A nyári számok
megjelenésére vonatkozóan olvassa el üzenetünket.
— **Somogyi Pálné Medveczky Ella, Hajdunánás.** Meg-
érkezik-e rendszeren az Uj Cimbora? S szeretik-e a
gyermeknek? Remélem ha csak egy nyulfarknyi kis
levelet is, de kapunk rövidesen a kis cimboráktól.
Szíves üdvözlétem. — **Ferenczy Pál, Hosszupályi.**
Küldeményét köszönettel vettük. Levél megy. —
Varga Gizella, Balmazújváros. Az előfizetés megér-
keztél. Szeretettel csókolunk. — **Balassa György,
Szeged.** Elhanyagoltál bennünket kis cimborára. No,
majd a vizsga után több időd lesz, akkor fogsz is
majd nekünk hosszú levelet írni. — **Cluj kis cimbo-
rák** közölesen, még a vizsgák előtt meglátogattak
benneteket. Ugyeskedjétek, addigra toboroztatok
néhány új kis cimborát. — **Turdoi kis cimborák,** ha
az időből futja, clujai tartózkodásom alatt, hozzátok
is ellátogatók. Addig is szeretettel köszöntelek mind-
nyájatokat. — **Henner Lajosné, Baia-Mare.** Nem

biztos még, de meglehet, visszafelé Clujról Baia-
Maréra a Szamosvölgyén jövök. Örülnek, ha addig
Ede rendbehozná az ottani dolgainkat. Szeretettel
csókolok mindenkit. — **Florescu Mimi, Arad.** Kérde-
zed, hogy ha Szovátra mentek nyaralni, oda is el-
küldjük-e az Uj Cimborát? El kis cimborára, el, csak
írd meg majd előre a pontos címet. Vadkerfi
Eszlike, Garán János, Kugler Józseka, Matskássy Pál-
ma, Császár Palkó, Tóth Béla, Debreczeni Évike,
Molnár István, Adorján Józseka, Kovács Miklós, Borsy
Tibor, Földi János, Bötger Feri és Sanyi, Felföldy
Edithke, Wilhelm Ibolya, Györkovács Lilike, Kovács
Klára, Sáska Jancsika, Micskey Irma, Zilberstein Ká-
roly, Boda Gyula, Nagy Karcsi, Major Karcsi, Kónya
Evi és Imre, Belle Irénke — új kis cimboráink vagy-
tok. Mindnyájatokat szeretettel fogadunk az Uj Cim-
borák közé. Reméljük, jól is fogjátok magatokat
érezni közöttünk és nemcsak szeretni, de terjesztet
is fogjátok az Uj Cimborát. Minden belépő új kis
cimborára egyszersmind fogadalmat is tesz, hogy az
Uj Cimborát visszaküldeni soha sem fogja, mert an-
nak az újságnak, amit egyszer elküldünk, megszűnni
vagy visszajönni nem szabad. Ha kinőttök belőle, vagy
anyagi helyzetetek, vagy más ok miatt kellene le-
mondani, akkor is kerestek egy új kis cimborát, aki-
nek a szülei járják tovább. Ugy hogy idővel több
néven is járhat az újság, így erősödhet csak az Uj
Cimbora. Már pedig ez nagyon fontos, hogy a kicsi
újság megerősödjék. — **Nagy Loránd IV. el. o. I. Ploesti.**
Várom a beígért hosszú levelet. Szeretnél valamelyik
erdélyi kis cimborával levelezni, akivel később jó
barátok lennétek. Ez helyes elgondolás. Tulajdonké-
pen így is kellene, hogy minden kis cimborának le-
gyen egy levelező pajtása, különösen a nyári vaká-
cióra. Aki Nagy Lorándnak akar írni, küldje a szer-
kesztőség címére a levelet, mi majd eljuttatjuk hozzá.

Schallack Pista és Kató, Sălmar.

Szeretlél egy új kis cimborát, Pisti, te pedig szor-
galmasan gyűjtögetted Katóka a szilvamézzát. Az
első gyűjtést be is hoztad, kaptál is egy kis ajándé-
kot. Az ajándéknak is örültetek mindketten, de kü-
lönösen annak örültetek, hogy valamivel ti is hasz-
nára lehettetek az Uj Cimborának. — **Székely Lili,
Carei.** Nagyon tetszett neked a furfangos jancsi törté-
nete a fősvény közjegyzőről. Sokat kacagtatok rajta.
Szeretnéd tudni ki írta. Kovács Nándor bácsi írta,
akinek a farsolyában akad még egy pár ilyen mulat-
ságos történet. —

MI FEHÉRLIK.

Mi fehérlik ott a sikon távolban?
Talán bizony édesanyám kunyhója.
Messze jártam, másutt is volt jó dolgom,
Hej de szivem csak azt mondja jobb otthon.

FEJTÖRŐ

KERESZTREJTVÉNY.

Beküldte: Kálmán diák.

1	2	3	4	5
6				
		7	8	9
10				11
		12		
13	14			15
		16		17

Vizszintes: 1. Lapunk is ez. 6. Fohász. 7. Ház-
tulajdonos állat. 10. Kedvenc kiséger neve. 11. Föl-
deli tur. 12. Nem jó ha itt megülnék. 13. Ásvány.
15. ... lett (lész)féle). 16. Mami is ez. 17. Boltokban
van.

Függőleges: 1. Cica. 2. Mutató szócska. 3. Med-
ve. 4. Olga becézve. 5. Magyar király volt. 8. Kelle-
mellen az ilyen gyermek. 9. Gabi, ha megnő, ez lesz.
14. Fém.

A 14. szám megfejtése: 1. Esztendő. 2. Petőfi
Sándor. 4. Tanuló. 5. Zongora. 6. Uj Cimborá. A 3-as
számu rejtvényt a következőképp kell megfejteni:
Leírjuk a számokat 1-14-ig: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8,
9, 10, 11, 12, 13, 14. Akkor vesszük a szavakat: 1, 1,
3, 6 község Carei mellett — Bere. A szó betűit a
számsorban a megfelelő számok fölé írjuk, ugyszin-
tén a többi kitalált szavaknál is, végül megkapjuk a
klasszikus magyar költő nevét 12, 7, 8 — iny, 10, 11,
12 — dán, 14, 2 — kötőszó — le, 4, 5 kétlőshangzó
az abc. végéről zs, 9 — i — Berzsenyi Dániel.

Megejtési küldtek be: Koós József, Löwy Lili és
Sárka, Terch Klárka, Saska Tityu, Vadnay Évike,
Brezovszky Gizike, Weisz Elly és Margó, Hajós
Dista, Weisz Bandi, Nyáradi Babi, Florescu Mimi,
Hetes Jenő.

Nyertesek lettek: Weisz Bandi, Satu-Mare; Flo-
rescu Mimi, Arad, Hetes Jenő, Brasov.

KI TALALJA KI?

1. Ha a repülőgép az utat Satu-Mare-től—Clujig
1 óra és 20 perc alatt teszi meg, mi lehet az oka,
hogy visszafelé már csak 80 perc alatt teszi meg
nyanezt az utat?

2. Milyen gyógynövényeket gyűjthetnek a kis-
cimborák tavasztól őszig?

3. Szent Istvánnak, az ország építőnek ki volt a
fia? S ki lett utána a király? Mit mondott Szent Ist-
ván álmában, amikor az orgyilkos le akarta szarni?

4. Kik voltak a román nép ősei?

5. Kinek a versében fordul elő ez a kitétel: Péter
és Pál (hudjuk) nyárrban, összeférnek a napiárban.
Hanem a mi Péter Pálunk háza körül mást találunk.

Bélyeg- gyűjtés

Pedig megérdemelnék a bélyeghamisi-
tők, hogy a törvény a legnagyobb szigorral
lépjön fel ellenük.

Az „Ellenzék“ c. cluji lap az április 22-
iki számában meg is írja, hogy melyik kiadá-
su bélyegek közt találtak hamisítványokat.
Az 1866—1873. évi kiadású és az 1881. évi ro-
mán jubileumi bélyegek között. Aztán még
milyen ravasz módon tévesztették meg a
gyűjtőket. Levéldarabra ragasztották s va-
lami régi bélyegzővel lepecsételték. Sokan
bizony nem is gondoltak volna hamisításra.
De az élesszemű bélyeggyűjtőt nem lehet
megtéveszteni.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 L.
A Családszövetség tagjainak 160 Lei és 10
Lei portó. Egyes szám ára 6 Lei. Magyaror-
szágon 12 p. Jugoszláviában 150 dinár. Cseh-
szlovákiában 60 ck. — Magyarországi előfize-
tőink kéretnek, hogy hátralékos díjaikat Pe-
renezy Pál gyógyszerész Hosszupályi, Bihar-
megye címre juttassák el.

Főmunkatárs: TELEKY DEZSŐ.

Uj Cimborá szerkesztősége és kiadóhivatala
Satu-Mare, P. Bratianu No. 9.

szabadsajtó R. T. NYOMDABERELTTE